

επιθερ
ικά

Η σκηνή του θεάτρου όπως γκαλερί; Όχι ακριβώς, μια και απουσιάζουν οι ηθοποιοί, ευτυχώς, για να μπορεί και ο σκηνογράφος, μια φορά, να διεκδικεί ρόλο περισσότερο βασικό και καθαριστικό από εκείνον που συνήθως του αποδίδει η φράση «εξυπηρέτησε θετικά την παράσταση». Ή, το αντίστροφο.

Αχαρος ρόλος, πράγματι, αυτός το ίδιο το θέατρο και οι νόμοι που επιφυλάσσουν στο σκηνογράφο κυρίως όταν ο ζωγραφίζων τη σκηνή έχει γνώση πώς μεταπλάθεται στο χρώμα ένας θρήνος, γιατί το γαϊφικό χορόδραμα Ρωμαίω απαιτεί να βαφεί το σώμα του χορευτή με κόκκινη νερομπογιά ή ότι οι ίδιοι ηθοποιοί, που φορούν μάσκα στις γέσσους μέρες των παραστάσεων των Μεγάλων Διονυσίων, έχουν μόνο τα κοστούμια κι ακάλυπτα τα πρόσωπα στην πομπή.

Καλώς, λοιπόν, ο **Αλέκος Λεβίδης**, που έχει γνώση βαθειά της ιστορίας του θεάτρου και της τέχνης, οργανώνει σε μία έκθεση στην γκαλερί **«Νέας Σκηνής»** τις εικαστικές του σημειώσεις μαζί με το κύριο θέμα του για την παράσταση της **«Αντιγόνης»** που σκηνοθέτησε ο **Λεωτέρης Βογιατζής** και παρουσίασε η **«Νέα Σκηνή»**.

Εδώ, ο επισκέπτης έχει τη δυνατότητα να απομονώσει το χώρο από τη λήψη, κατανοώντας εν τέλει, όχι μόνο τη σκέψη του σκηνογράφου αλλά και το αίτημα του σκηνοθέτη για μια παράσταση άχρονη. Ουσιαστικά ο εκλεκτικισμός του Λεβίδη στην σκηνογραφική δουλειά, φέρνει το χρόνο, πίσω-μπρος, στο παρόν μέσω της πρώιμης αναγεννησιακής μνήμης, πιο πίσω στο χρόνο του λευκού της ληκύθου, στο χρώμα της εγκαυστικής του τάφου της Ευρυδίκης, πιο κοντά μας, στο γαυδες κόκκινο της Πομπήας κι ακόμη πιο κοντά, στη βυζαντινή τοιχοποιία ή στη διάταξη του λαϊκού ελληνικού σπιτιού που, βουτώντας στο χρόνο, πλησιάζει κάπου το Μυκηναϊκό Μέγαρο. Η ιστορία αφήνεται στο πέταγμα του λόγου και ο «τεχνίτης» αναπα-

Από τη Ζωγραφική του σκηνογράφου Νίκου Γεωργιάδη

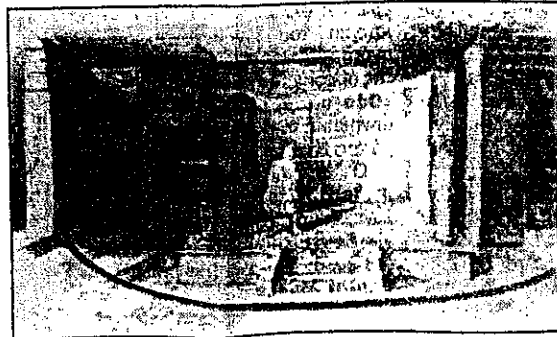
Από τη σκηνή στην γκαλερί

ράγει μορφές γνώστες στην κυρίως φόρμα, που ωστόσο πλάθει προσωπικά ενσωματώνοντας τη σκέψη του καλλιτέχνη.

Ευαίσθητη δουλειά, αυτή του Λεβίδη, ιχνηλατεί την τέχνη, διακινδυνεύοντας για δεύτερη φορά (μετά την εξυπηρέτηση της παράστασης) να μείνει στην ανάγνωση της απλής μεταφοράς.

Θα 'ταν λάθος, όμως. Δείτε τις τρεις γύμνες ζωγραφισμένες μάσκες (λύνουν την όποια απορία, πώς και γιατί ο Αλέκος Λεβίδης δούλεψε το βιβλίο «Περί της αρχαίας ελληνικής ζωγραφικής» του Πλίνου του Πρεσβύτερου, που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις «Αγρα») και παρατηρήστε τα υλικά της γης που βρι-

σκονται στα συρταράκια των γλυπτών. Είναι, νομίζω, ο καθαρότερος τρόπος να προσεγγίσουμε την έκθεση.

Αφορμή η παράσταση «Αντιγόνη» της «Νέας Σκηνής», για την παρουσίαση της μελέτης των σκηνικών που έκανε ο Αλέκος Λεβίδης.

Κι ενώ ο ζωγράφος Αλέκος Λεβίδης παρουσιάζεται ως σκηνογράφος, ο σκηνογράφος **Νίκος Γεωργιάδης** κάνει την πρώτη του ατομική ως ζωγράφος, στην γκαλερί Ζουμπούλακη. Ο τίτλος της έκθεσης, κινηματογραφικός, «Σενάρια», και το περιεχόμενο της ζωγραφικής, πλακέτες φιγούρες σε γεωμετρικούς χώρους, σε στάσεις και συνομιλίες που αντλούν από το σουρεαλισμό.

Ο θάυμασιος σκηνογράφος του Covent Garden της δεκαετίας του '60, ανταλλάσσει τους υπερβολικούς χαρακτήρες του λυρικού θεάτρου με σύγχρονες φιγούρες, δίχως σαφή χαρακτηριστικά προσώπου (όπου υπάρχουν), κυβιστικούς χώρους που έχουν σκηνική κατάγωγή, έντονα πλακάματα χρώματα, άλογα που παρατέμνουν στον Ντε Κρίκο. Προορισμός της ζωγραφικής του Νίκου Γεωργιάδη, η αφήγηση δικών του έμμοσων ιδεών που επιθυμεί να μοιραστεί, διαβάζουμε στο κείμενο μιας συζήτησης που κάνει ο σκηνογράφος με τον Τάκη Μαυρωτά και που δημοσιεύεται στον κατάλογο της έκθεσης.

Όλες αυτές οι εξεωπαγγελματικές τάσεις και οι εμμονές που δημοσιοποιούνται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, ασφαλώς και νομιμοποιούνται ως hobby στην περίπτωση ιδιαίτερων ανθρώπων. Εξ άλλου, είναι μια πλευρά ενός σκηνογράφου σημαντικού, και καλό είναι να τη γνωρίζουμε, τραβώντας ωστόσο τη διαχωριστική γραμμή από την κύρια δουλειά του θεάτρου του Νίκου Γεωργιάδη, που αγαπήσαμε.